

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 czerwca 2024 r.
sprawy **J. B.**
skazanego za czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 13 października 2023 r., sygn. akt IX Ka 19/23
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie
z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt III K 229/20

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego J. B. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt III K 229/20, uznano J. B. za winnego czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazano go na karę 3 lat pozbawienia wolności. Ponadto, wymierzono skazanemu środek karny w postaci przepadku na

rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 20.000 zł i 3.000 euro.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 października 2023 r., sygn. akt IX Ka 19/23, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, na korzyść skazanego i zarzucając:

„rażące naruszenia prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd rażąco nieprawidłowej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny zeznań świadka P. F., K. B., R. P. i L. K. jako potwierdzających udział skazanego w zarzucanym mu czynie, podczas gdy:

- R. P., przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie w dniu 28 maja 2021 r., zaangażowany do rzekomego zdarzenia razem ze skazanym przez osobę o ps. K., zeznał, że „ma takie same zarzuty jak oskarżony w wyniku zeznań złożonych przez P. F. i że „oskarżony jest dla niego osobą obcą”, że „nie popełnił tego przestępstwa, że „nie ma z tym nic wspólnego”, że „F. to kłamczuch i zrobił sobie z tego stałe źródło dochodu, że ma „wszystkie dane w aktach swojej sprawy”, że „F. poszedł na art. 60 k.k., został skazany w jednej sprawie z B., w której on został uniewinniony”
- R. B. zeznał, że „nie byli mi okazywani w trakcie procesu, brałem udział jako świadek w jednej rozprawie, nie rozpoznałem ich, sprawcy nie mieli zasłoniętych twarzy, nie kojarzę obecnego tu oskarżonego”,
- R. B. w swoich zeznaniach nie opisał skazanego, nie przytoczył żadnego pseudonimu, nie potwierdził w żaden sposób obecności skazanego na miejscu zdarzenia,
- L. K. zeznał „nie znam J. B., nie wiem w jakiej sprawie jestem wezwany, od 5 marca 2009 jestem w izolacji penitencjarnej, nie mam pojęcia o co chodzi, mam jakieś zarzuty przedstawione, ale nie wiem o co chodzi”,

co doprowadziło do błędnego ustalenia, że skazany J. B. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 282 k.k., wyłącznie na podstawie zeznań świadka P. F., który to współpracuje z organami ścigania w ramach art. 60 k.k., a jego zeznania co do osoby J. B. nie zostały potwierdzone w żadnym innym materiale dowodowym, dodatkowo pokrzywdzony nie rozpoznał skazanego w toku postępowania, a świadek L. K. nie wiedział o jakie zdarzenie w ogóle chodzi,

b) art. 170 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadka A. P. (mającej istotną wiedzę o konfabulacjach P. F.) oraz oddalenie wniosków dowodowych o ustalenie sygnatur innych spraw prowadzonych w Sądzie Okręgowym w Warszawie, (w których kluczowym świadkiem jest P. F.), a w szczególności sprawy, o której zeznał świadek R. P., że otrzymał zarzut o tożsame zdarzenie, celem ustalenia wiarygodności kluczowego dla oskarżenia świadka P. F., który to jest wyłącznym dowodem rzekomego sprawstwa J. B., co skutkowało nieprawidłowym obdarzeniem wiarygodnością zeznań świadka P. F. i dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie wyłącznie jego zeznań, które nie zostały zweryfikowane żadnym innym dowodem,

c) art. 433 § 2 k.p.k. z zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zdawkowym odniesieniu się przez Sąd Okręgowy w Warszawie do treści zarzutu apelacyjnego, w sposób odbiegający od jego rzetelnej oceny i jego nienależytym rozpoznaniu, podczas gdy zarzut dotyczył kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia tj. zasadności zwrócenia się przez Sąd I instancji o akta sprawy m.in. oskarżonego o to samo przestępstwo R. P., w których to aktach kluczowym świadkiem jest także P. F., celem zweryfikowania wiarygodności zeznań tego świadka, co doprowadziło do wydania wyroku wyłącznie w oparciu o zeznania jednego świadka, współpracującego z organami ścigania i o zeznania niepopartymi innymi osobowymi źródłami dowodu,

d) art. 117 § 2a k.p.k. oraz 6 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku skazanego i jego obrońcy o odroczenie terminu rozprawy wyznaczonego na dzień 13 października 2023 r. i prowadzenie rozprawy apelacyjnej bez udziału skazanego, który swoją nieobecność usprawiedliwił zgodnie z wymogami prawa, przedkładając zaświadczenie lekarza biegłego sądowego oraz wnosił o

nieprzewodzenie rozprawy pod swoją nieobecno z uwagi na ch złożenia wyjaśnień i odniesienie się do błd Sądu I instancji, co naruszyło prawo do obrony oraz reguły rzetelnego procesu w rozumieniu art. 6 ust. 1 i ust. 3 lit. c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolnością.

Mając na uwadze powyższe, skarczcy wnios o uchylenie w całości zaskarzonego wyroku Sądu II instancji oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy sądowi wciwemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasac prokurator Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce wnios o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zway, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może byc wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnoszone w kasacji zarzuty mus wskazywa na rażące naruszenie prawa, do krego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, kre mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Obrońca skazanego we wniesionej kasacji wad o takim charakterze nie wykaza.

W odniesieniu do pierwszego zarzutu sformułowanego jako naruszenie art. 7 k.p.k. podkreślenia wymaga, że Sąd odwoławczy w przedmiotowej sprawie nie dokonywa oceny zezna wymienionych przez obroc swiadcw ani własnych ustaleń faktycznych, nie prowadzi bowiem postępowania dowodowego. Stawianie zarzutu niewciwej oceny dowod pod adresem Sądu II instancji jest wiec zupełnie pozbawione podstaw. Ponadto, podobnie sformułowany zarzut zosta zawarty w apelacji obrońcy, a Sąd odwoławczy odnios się do prawidłowości oceny zezna swiadcw – L. K., R. P., pokrzywdzonego K. B., a także P. F. (rubryka 3

uzasadnienia). Argumentacja ta nie budzi zastrzeżeń natury logicznej, a subiektywna polemika obrońcy z dokonaną oceną dowodów nie stanowi dla niej skutecznej przeciwwagi.

Kolejny zarzut kasacji zredagowany jako naruszenie art. 170 § 1 k.p.k. również okazał się oczywiście bezzasadny. W apelacji obrońca nie składał wniosku dowodowego, lecz sformułował podobnej treści zarzut, który został rzetelnie rozważony przez Sąd II instancji. Sąd ten odniósł się zarówno do zasadności przesłuchania świadka A. P., jak i ustalenia sygnatur innych spraw prowadzonych w Sądzie Okręgowym, w których zeznawał P. F. celem ustalenia wiarygodności tego świadka. Sąd odwoławczy podkreślił przy tym, że zeznania P. F. nie są, wbrew twierdzeniom obrońcy, jedynym i niezweryfikowanym dowodem obciążającym w sprawie.

Zarzut nierzetelnej kontroli odwoławczej z art. 433 § 2 k.p.k. z zw. z art. 457 § 3 k.p.k. również nie zasługiwał na uwzględnienie. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu II instancji wyraźnie wskazuje, że Sąd ten rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne i odniósł się do nich szczegółowo, o czym była mowa wyżej.

Za oczywiście bezzasadny uznać należało także ostatni zarzut kasacji sformułowany jako naruszenie art. 117 § 2a k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. Sąd odwoławczy w dniu 13 października 2023 r. nie uwzględnił wniosku skazanego na podstawie art. 117 § 3a k.p.k. (k. 598) z uwagi na obecność obrońcy, opinię biegłego neurochirurga stwierdzającą możliwość stawiennictwa oskarżonego na rozprawie odwoławczej (k. 574) i nieobowiązkową obecność oskarżonego, którego przyczyny niestawiennictwa wobec obecności obrońcy nie miały istotnego znaczenia. Ponadto, na rozprawie tej nie przeprowadzono żadnych dowodów. Nadmienić przy tym trzeba, że poprzednia rozprawa apelacyjna z dnia 2 marca 2023 r. została odroczone na wniosek skazanego i wówczas dopuszczono ww. dowód z opinii biegłego neurochirurga (k. 554). Oczywiście jest, że przedłużanie przez oskarżonego postępowania z powodu przyczyn zdrowotnych nie mogło uzyskać w okolicznościach tej sprawy aprobaty sądu, zwłaszcza w sytuacji prawidłowej reprezentacji interesów oskarżonego przez obrońcę.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Dostrzegając sytuację materialną J. B., a przy tym zwolnienie sądowe od kosztów postępowania rozpoznawczego, Sąd Najwyższy postanowił zwolnić skazanego również od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

SSN Paweł Wiliński

[J.J.]

(r.g.)